

The purpose of our study is to analyze the translation history of the works by T. Shevchenko in English and their popularity level in the world.

A. Honcharenko, the linguist and historian, who translated extracts from his works and published them in the pages of the Russian-English edition "The Alaska Herald", which was published in San Francisco, is the first translator Shevchenko's works in English. In Russia, T. Shevchenko's English-language works were introduced by political emigrants from Ukraine and Russia, M. Drahomanov, O. Herten, M. Ogario and others. William R. Morfil, a well-known English slavist, professor of Oxford University, was the to first translate some of T. Shevchenko's works into English (verse "Testament"). The translation was technically correct, but it lacked poetic features. The new stage began with the translations of L. Vojnych, an English writer. Her translations had a great artistic and cognitive value. She translated and published 156 Shevchenko lines, among which - "Testament" and "Zore moia vechirnya" are the most perfect ones.

Many translations have been done by a well-known English poet Vera Rich, who published 51 works by the author during the period 1960-69 including nine poems. She was a talented translator, caring to find the exact correspondence of Ukrainian words in the English lexico-semantic system, to convey the desired tint of the original accurately. V. Rich made a great contribution to the popularization of the works by the Ukrainian writer and poet T. Shevchenko in the world. She was awarded with the Order of Knyagynia Olga for her translation activities.

The English producer, writer and translator H. Marshall is also known for his translations.

In our opinion, in spite of the large translation, number this process will continue, as the works by the great Kobzar will inspire it.

Баннікова К.І., здобувач факультету інженерів землевпорядкування

Науковий керівник – **Князь Т. М.**, канд. філол. наук, доцент

Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва

ТВОРЧА СПАДЩИНА Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Творча спадщина Тараса Шевченка, його переконання, особливості національного світогляду постійно перебувають у центрі уваги дослідників. Спостерігаємо підвищений інтерес до мовотворчості поета, до вивчення особливостей авторського

слововживання, образної системи, співвідношення індивідуального стилю Шевченка та української літературної мови.

У поетичній творчості, в особливостях мовного самовираження Шевченка вбачають глибоку народність і водночас європейськість, філософію загальнолюдських цінностей, що ставить його поезію на рівень світової літератури. Феномен народності поетичної мови Шевченка, на думку М. Костомарова, був визначений і зумовлений всіма обставинами життя, долі поета: "Шевченко як поет – це був сам народ, що породжував свою поетичну творчість... З цього боку Шевченко був обранцем народу в прямому значенні цього слова; народ мовби обрав його співати замість себе... Потреба самооживлення відчувається в народі, народ почуває, мислить; багато чим переповнилась його душа, багато страждань у ній нагромадилось, багато бажань він готовий висловити..." [1, с. 140-141].

Т. Шевченко неодноразово відтворював народний побут, соціальні відносини, щире дівоче кохання за несприятливих обставин. Так, тему поетичної картини про вимріяне щасливе життя селян в Україні відтворено у вірші "Село! І серце одпочине...". У поезії автор використовує такі художні засоби: *епітети*: зеленим гаєм, сині гори, широколисті тополі; *уособлення*: серце одпочине; *метафора*: "сам Бог витає над селом", "біліють хати"; *порівняння*: "село на нашій Україні, неначе писанка", "палати, неначе диво".

Розповідь поета про власну життєву долю, що лукавила до митця репрезентовано в першому вірші ліричного триптиха "Доля". Триптих створювався невдовзі після звільнення Шевченка з солдатської неволі як вираз духовного самоусвідомлення після пережитих тяжких випробувань. Традиційні поетичні персоніфікації Долі, Музи, Слави й стали тут образною основою для роздумів ліричного героя-поета. Автор використовує художні засоби: *повтори*: "дальше, дальше", "слава ...слава"; *звертання*: "учися, серденько", "ходімо ж, доленько моя", "мій друже вбогий, нелукавий!"; *риторичне запитання*: "Які з нас люде?"; *риторичні оклики*: "Та дарма!", "Ходімо ж, доленько моя!", "Мій друже вбогий, нелукавий!"

Мовотворчість поета, тісно пов'язана з психологією людини, реалізує глибинний зв'язок між вербалізованою думкою, висловленим почуттям і змістом слова. Саме емоційний інтелект відкривав поетові закорінені в народній пам'яті вислови, архетипні

значення слів, що й створювали неповторний стиль його розмови з читачами, з персонажами його творів [2, с. 19].

Отже, ім'я Тараса Шевченка, його творчість є для нас, для нашого мистецтва, письменства, культури, науки визначне і могутнє. Шевченко є символом найкращих сторін української нації, її гордості, любові, душевної краси, справедливості.

Література

1. Дзюба І.М. Тарас Шевченко. Життя і творчість / І.М. Дзюба. – Київ : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – С. 140-141.

2. Територія мови Тараса Шевченка: монографія / [С.Я.Єрмоленко, Г.М.Вокальчук, А.Ю. Ганжа, Л.П. Гнатюк, Г.М.Сюта]; за ред. С.Я. Єрмоленко. – Київ: Вид. дім Дмитра Бураго, 2016. – 348 с.

Баркова Н.С., *учитель української мови та літератури, учитель вищої категорії, старший учитель*

Носкова Л.І., *учитель української мови та літератури, учитель вищої категорії*

Роганська гімназія Роганської селищної ради Харківського району Харківської області

Т.Г.ШЕВЧЕНКО – СИМВОЛ СВОБОДИ ТА ГІДНОСТІ

*Україна – це Шевченко,
Шевченко – це Україна.*

Коли хочуть щось добре сказати про народ, то розповідають про його землю і згадують великих людей, яких дала ця земля світові.

Українці – це народ Шевченка, нашого духовного батька. Нас просто не існує без Шевченка. У ньому – уся наша історія, усе буття і всі мрії. Він став національним кодом. Україна – його Голгофа, воля – його хрест. Він розп'ятий був за Україну й воскрес через неї. Відомо, що вона для Тараса Шевченка була смыслом усього життя, що за її щастя, волю, незалежність він карався, мучився, але не каювся.

Тарас Григорович Шевченко – гордість українського народу, його слава. Своєю творчістю він заслужив всенародну шану. Ця людина знана в усіх куточках світу, а твори поета відомі кожному серцю. В усі періоди творчості Великого Кобзаря бачимо його глибоке зацікавлення історією України. У творах на історичну тематику поет переконливо показав, що “прекрасна, могутня, волелюбна Україна своєї слави на поталу не давала, ворога-деспота